

Мишків велосипед

Василь Сухомлинський

Мишкові купили велосипед. А живе він поруч зі школою. Між садибою його батьків і шкільною садибою — сад, так що й їхати ніде. Мишко привів свого велосипеда, мов коня на вуздечці. Хлопці оточили Мишка. Обмацували колеса, педалі, руль. Велосипед всім подобався. Діти заздрили Мишкові.

— Ну що ж, катайся,— сказав Федько й відійшов від велосипеда так, немовби йому й не хотілося покататись.

— Ти думаєш, мені справді дуже хочеться на ньому кататись? — байдужим тоном запитав Мишко.— Бери, пробуй.

Федько, не вірячи своїм вухам, взявся за руль, сів на велосипеда та й покотив по шкільному стадіону. Катався аж до дзвінка на урок.

На першій перерві катався Іван, на другій Степан, на третій — Сергій, на четвертій — Оля.

Залишилися кататися й після уроків. Велосипед переходив з рук в руки. До четвертої години накаталися всі.

Мишко привів велосипеда о пів на п'яту — мов коня на вуздечці.

— Де ти до цього часу катався? — здивувалась мати.— Хіба ж так можна?

— А я й не катався...

— Як — не катався?

— Хлопці каталися... й дівчатка...

Мама полегшено зітхнула й сказала, немов сама до себе:

— Єдине, чого я боялась: що кататимешся ти.